

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Andersen, H. C.

Titel | Title:

Billedbog uden Billeder.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : C. A. Reitzel, 1840

Fysiske størrelse | Physical extent:

48 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

H. C. Andersen.
Billedbog uden Billeder.

1840

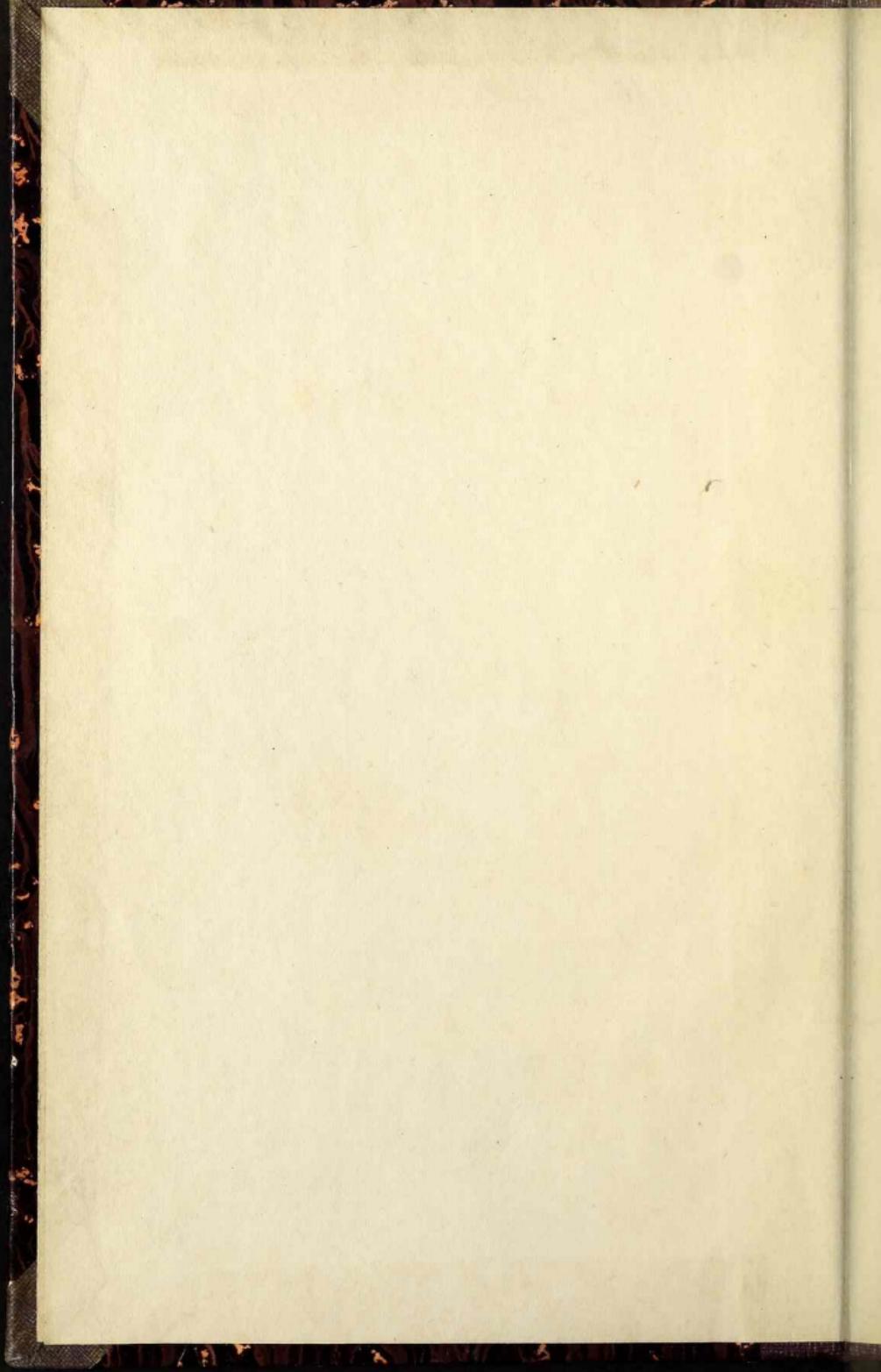
57.-77. eks. 2

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021588262

Billedbog uden Billeder.

Af

H. C. Andersen.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reitzel.

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri.

1840.

Billedbog uden Billeder.

3361118 0000 0000000

Det er forunderligt! naar jeg føler allervarmest og bedst, da er det, som om Hænder og Tunge blev bundet paa mig, jeg kan ikke gjengive, ikke uttale det saaledes, som jeg har det herindenfor; og dog er jeg Maler, det figer mit Øje mig, det have de erkjendt Alle, som saae mine Skizzer og Tavler.

Teg er en fattig Knos, jeg boer omme i en af de smalleste Gader, men Lyset mangler mig ikke, thi jeg boer høit oppe, med Udsigt over alle Tagene. De første Dage jeg var kommen herind til Byen, var der mig saa snævert og eensomt; istedenfor Skoven og de gronne Bakker havde jeg nu kun de graae Skorstene til Horizont. Ikke en Ven eiede jeg her, ikke et bekjendt Ansigt hilsede mig.

En Aften stod jeg ret bedrøvet ved mit Bindue, jeg aabnede det og saae ud. Nei, hvor jeg blev glad! jeg saae et Ansigt jeg kjendte, et rundt, vensligt Ansigt, min bedste Ven derobre fra Hjemmet: det var Maanen,

den kære gamle Maane, uforandret den samme, aklurat
som han saae ud, naar han der tittede ind til mig mel-
lem Piletræerne ved Mosen. Teg kyssede paa Fin-
gren ad ham, og han skinnedde lige ind i mit Kammer, og
lovede, at han hver Aften, naar han var ude, vilde see
lidt ind til mig; det har han ogsaa siden ærligt gjort,
Skade, at han kun kan blive saa kort. Hver Gang han
kommer, forteller han mig Det ellers Undet, som han har
seet Natten forud, eller samme Aften. „Mal nu det, jeg
forteller,“ sagde han ved sit første Besøg, „saa skal du
saae en ret artig Billedbog.“ Det har jeg nu gjort i
mange Aftener. Teg kunde paa min Maade give en ny
„Tusind og een Nat“ i Billeder, men det blev nok for-
mange; de, jeg giver, ere ikke valgte, men komme som jeg
har hort dem; en stor genial Maler, en Digter eller To-
nekunstner maa gjøre noget mere heraf, om han vil; hvad
jeg viser, er kun løse Omrids paa Papiret, og imellem
mine egne Tanker, thi det var ikke hver Aften Maanen
kom, der var tidt en Sky eller to weien.

Første Aften.

„**S**idste Nat,” det er Maanens egne Ord, „gled jeg gjennem Indiens klare Luft, jeg speilede mig i Gan- ges; mine Straaler sogte at trænge gjennem det tætte Hegn, som de gamle Plataner flette, der hvælve sig tæt, som Skildpadens Skal. Da kom fra Tykningen en hinduisk Pige, let som Gazellen, sjøn som Eva; der var noget saa luftigt, og dog saa fyldigt fast ved Indiens Datter, jeg kunde see Tanken gjennem den fine Hud; de tornede Lianer rev Sandalerne sønder, men rast stred hun fremad; Bilddyret, der kom fra Floden, hvor det havde læsset sin Tørst, sprang sty forbi, thi Pigen holdt i Haanden en brændende Lampe; jeg kunde see det friske Blod i de fine Fingre, som boiede sig til et Væ for Flammen. Hun nærmede sig Floden, satte Lampen paa Strommen, og Lampen seiledes ned ad; Luen vifteede, som om den vilde slukkes, men den brændte dog og Pigens sorte, funklende Øine fulgte

med et Sjæleblif, bag Dielaagenes lange Silkefryndser; hun vidste, at brændte Lampen, faalænge hun vinede den, da levede endnu hendes Elfer, men slukkedes den, da var han død; og Lampen brændte og bævede, og hendes Hjerte brændte og bævede, hun sank paa Knæ og læste Bonnen; ved hendes Side laae i Græsset den vaade Slange, men hun tænkte kun paa Brama og paa sin Brudgom. „Han lever!“ jubleder hun, og fra Bjergene gjenlød det: „han lever!“

Aanden Aften.

„Det var igaar,” fortalte Maanen mig, „da ligede jeg ned i en lille Gaard, indesluttet af Huse, der laae en Hone med elleve Kyllinger, en deiligt lille Pige, sprang omkring dem, Honen klukkede og bredte for-
skrækket sine Vinger ud over de smaa Unger. Da kom Pigens Fader, han skjændte, og jeg gled hort uden mere at tænke derpaa; men i Aften, det er kun faa Minutter siden, saae jeg igjen ned i samme Gaard. Der var ganske stille, men snart kom den lille Pige, hun listede sig sagte hen til Honsehuset, løftede Klinken og smuttede ind til Honen og Kyllingerne; de skrege hoit og flagrede omkring, den Lille løb efter dem, jeg saae det tydeligt, for jeg ligede ind gjennem et Hul paa Muren. Jeg blev ganske vred paa det onde Barn og glædedy mig, da Faderen kom og endnu hæstigere end igaar skjændte og greb hende om Armen, hun boiede Hovedet tilbage, der var store Zaarer i de blaa Dine. „Hvad gjør

Du her!" spurgte han. Hun græd: "jeg vilde," sagde hun, "ind at kyssé Hønen og bede hende om Forladelse for igaard, men det turde jeg ikke sige Dig!" Og Faderen kyssede den føde Ufkyldighed paa Vandens; jeg kyssede hende paa Dine og Mund."

Tredie Aften.

"I den snevre Gade her tæt ved, den er saa smal,
at jeg kun eet Minut kan lade mine Straaler glide
ned af Husets Bæg, men i dette Minut seer jeg nok
for at kjende den Verden, som her rører sig, saae
jeg en Dvinde. For sexten Aar siden var hun et
Barn; derude paa Landet i den gamle Præstegaards
Have legede hun; Rosenhækkerne vare til Aars og
ganske ublomstrede, de vorte vildt ud i Gangen
og sjøde lange Grene op i Aebletraerne, kun hif og
her sad en Rose, og ikke smuk, som Blomsternes Dron-
ning kan være det; dog Farverne vare der, Dusten
var der; Præstens lille Datter syntes mig en langt
fjønnere Rose; hun sad paa sin Skammel under den
vildtvorende Hæk og kyssede Dukken med de knuste
Papkinder. Ti Aar senere saae jeg hende igjen; jeg
saae hende i den prægtige Balsal, hun var den rige
Kjobmands smukke Brud; jeg var glad ved hendes
Lykke, jeg sogte hende i de stille Aftener; af, Ingen
tænker paa mit klare Die, mit sikre Blik! min Rose
vorte ogsaa med vilde Skud, som Roserne i Præste-

gaardens Have! Hverdags Livet har ogsaa sin Tragedie, iasten saae jeg sidste Act. I den snevre Gade, dødssyg, laae hun paa Sengen, og den onde Bert, raa og kold, hendes eneste Forsvarer, rev Teppet til-sidé: „staa op!“ sagde han, „Dine Kinder stræmme, pynt Dig! staf Penge, eller jeg kaster Dig paa Ga-den! reis Dig i en Hast!“ — „Døden er i mit Bryst!“ sagde hun, „o, lad mig hvile!“ og han rev hende op, malede hendes Kinder, flættede Roser i hendes Haar, satte hende ved Binduet, det brændende Lys tæt ved, og gik bort. Jeg stirrede paa hende; hun sad ubevægelig, Haanden faldt ned i Skjødet, Binduet blæste tilbage saa een af Nuderne knak, men hun sad stille, Gardinet vifteede som en Flamme om hende, hun var død. Fra det aabne Bindue prædikede den Døde Moral; min Rose fra Præstegaardeys Have!“

Fjerde Aften.

"Jeg var iastes paa tydsk Comedie," sagde Maanen,
 "det var i en lille By; en Staldbygning var gjort
 om til Theater, det vil sige, Baasene vare beholdte,
 og pudsede om til Loger, alt Træværket var betrukket
 med broget Papir; under det lave Loft hang en lille
 Jernlysekronे, og for at den, ligesom paa store Thea-
 tre, kunde gaae op naar Soufleurens Kloffe sagde sit
 "Lingeling!" var der indmuret over den et omvendt Kar.
 "Lingeling!" og den lille Jernlysekronе gjorde et Hop
 paa en halv Allen; saa vidste man Comedien begyndte.
 En ung Fyrste med sin Gemalinde, der reiste gjennem
 Byen, bivaanede Forestillingen, og dersor var her prop-
 fuldt Huus, kun under Lysekronen var der ligesom et
 lille Krater. Her sad ikke en Sjæl, Lysene dryppede,
 "dryp! dryp!" jeg saae det Altsammen, thi der var
 saa varmt derinde; alle Lugerne paa Væggen havde de
 maattetaabne, og fra alle Lugerne tittede udenfra
 ind Piger og Karle, skjønt Politiet sad indenfor og
 truede med Stokken. Et ved Orchestret saae man det
 unge Fyrstepar i to gamle Lænestole, i disse pleiede ellers

Borgemesteren og hans Frue at have Plads, men
iaſten maatte de ſidde paa Træbænkene ligesom de
andre Borgerfolk. „Der kan man ſee at der er Høg
over Høg!“ var Madamernes ſtille Bemærkning, og
alt blev herved endnu mere festligt; Lysekronen hop-
pede, Pøbelen ſik over Tingrene, og jeg — ja Maanen
var med paa den hele Comedic.” —

Femte Aften.

"Igaar," sagde Maanen, "saae jeg ned paa det bevegelige Paris, mit Die trængte ind i Louvres Gemakker. En gammel Bedstemoder, fattigklaedt, hun hørte til Almueklassen, fulgte med en af de underordnede Betjente ind i den store, tomme Thronsal; denne vilde hun see, maatte hun see; det havde kostet hende mange smaa Opfrelser, megen Beltalenhed, før hun var kommen her. Hun foldede de magre Hænder og saae høitidelig om sig, som stod hun i en Kirke. ""Her var det!"" sagde hun, ""her!"" og hun nærmede sig Thronen, hvorfra hang det rige, guldbrämmede Floiel. ""Der!"" sagde hun, ""der!"" og hun briede sine Knæ, og kyssede Purpuræppet — jeg troer hun græd. ""Det var ikke dette Floiel!"" sagde Betjenten, og der spillede et Smil om hans Mund. ""Men her var det dog!"" sagde Konen, ""saaledes saae her ud!"" — ""Saaledes!"" svarede han, ""og dog ikke saaledes; vinduerne vare sonderblaade, Dorene revne af, og der var Blod paa Gulvet! — Hun kan dog sige: min Sonneson er død paa Frankrigs Throne!"" ""død!""

gjentog den gamle Kone; — jeg troer ikke der blev talt mere, de forlode ogsaa snart Salen, Aftendæmringen slukedes, og mit Lys straalede dobbelt klart paa det rige Fleiel om Frankrigs Throne. Hvem troer du den gamle Kone var — ? Jeg skal fortælle dig en Historie. Det var i Julirevolutionen, henimod Aften, paa Seirens meest glimrende Dag, da hvert Huus var en Festning, hvert vindue en Skandse; Folket bestormede Tuillerierne. Selv Dvinder og Born strede mellem de Kjæmpende; de trængte ind gjennem Slottets Gemakker og Sale, En fattig, halvvoren Dreng i Pjalter kjæmpede modig mellem de ældre Krigere; dodelig saaret af flere Bajonetstik, sank han til Jorden, det skete i Thronalen, og man lagde den Blodende paa Frankrigs Throne, sørkte Fløielet om hans Bunder, Blodet strømmede ud over det Kongelige Purpur, det var et Maleri! den prægtige Sal, de kæmpende Grupper! en sonderbrudt Jane laa paa Gulvet, det tresarvede Flag vajede over Bajonetterne, og paa Thronen den fattige Dreng, med det blege forklarede Ansigt, Dinene mod Himlen, medens de andre Lemmer boiede sig i Doden; hans nogene Bryst, hans fattige Klædning, og halv over denne det rige Fløiels Drapperi med Solovslierne paa. Var der spaet ved Dreengens Bugge: „Han skal døe paa Frankrigs Throne!““ Moderhjertet havde drømt om en ny Nas-

poleon. Min Straale har kysset Immortelkranzen paa
hans Grav, min Straale har i Natten kysset den
gamle Bedstemoders Pande, da hun drømte og saae
det Billedet, Du her kan tegne: „„den fattige Dreng
paa Frankrigs Throne!““

Sjette Aften.

„Upsala har jeg været!“ sagde Maanen. „Jeg
saae ned paa den store Slette med det fattige Græs,
de forkuede Marker. Jeg speilede mig i Fyris-Aa,
imens Dampstibet stræmmede Fjæstene ind imellem Sivene.
Under mig jog Skyerne og kastede lange Skygger over
Odins, Thors og Freiers Grave, som de kaldes. I det
thynde Græssvær over Høiene ere Navne udskaarne. Her
er ingen Bautasteen, hvori den Reisende kunde lade sit
Navn indhugge, ingen Fjeldvæg, hvorpaa han kunde
lade det males, derfor har den Besogende her ladet
Græstorven bortfjære, den negne Jord titter frem i
store Bogstaver og Navne, de danne et heelt Næt,
udspændt over de store Høie. En Uddelighed, som
et nyt Græssvær dækker. Der stod en Mand der-
oppe, en Sanger, han tomte Mjødhornet med den
brede Solring og hviskede et Navn, vad vinden
ikke forraade det, men jeg hørte Navnet, jeg hændte
det, en Grevekrone funklar derover og derfor nævnede

han det ikke høit; jeg smilte, en Digterkrone funksler
over hans! Leonore af Estes Adel hænger ved Tas-
sos Navn. Jeg veed ogsaa, hvor Skjønheds Rosen
voxer — !”

Det sagde Maanen, der gif en Sky for. — Gid
der ingen Skyer gaae imellem Digteren og Rosen!

Syvende Aften.

„Langs med Stranden strækker sig en Skov med Ege og Bøge, saa friske og duftende, den er besøgt hver Baar af hundrede Nattergale; tæt ved er Havet, det evigt verlende Hav, og mellem begge løber den brede Landevei. Den ene Bogn efter den anden ruller forbi, jeg følger den ikke, mit Hjuler meest paa eet Punkt: her er en Hjæmpegrav; Brombærranker og Slaaentorn vore frem mellem Stenene. Her er Poesie i Naturen. Hvorledes troer Du, Menneskene opfattede denne? Ja, jeg vil fortælle Dig, hvad jeg hørte der, fun den sidste Aften og Nat. Først kom der to rige Landmænd fjørende. „Det er nogle deilige Træer!“ sagde den Ene. „Der er ti Læs Brænde i hver!“ svarede den Anden! „Vinteren bliver stræng, i Fjor så vi fjorten Rigsdaler for Favnens!“ og saa vare de borte. „Her er Veien daarlig!“ sagde en anden fjørende. „Det er de forbandede Træer!“ svarede Naboen, „det kan ikke ret luste her, uden fra Sø-Kanten!“ og saa ruldede de afsted. Ogsaa Diligenceen kom forbi; Alle-

sammensov de paa det smukkeste Sted; Kudsten bleste i Hornet, men han tænkte kun: jeg blæser godt og her lyder det, hvad mon de synes om det?" Og saa var Diligencen borte. Der kom to unge Knøse jagende til Hest. Her er Ungdom og Champagner i Blodet, tænkte jeg; de saae ogsaa med et Smil om Læben til den mosgroede Hoi og det dunkle Krat. "Her gad jeg gaae med Møllerens Christine!" sagde den Ene og afsted vare de. Blomsterne duftede saa stærkt, hver en Lustning blundede, som var Havet en Deel af Himlen, der var spændt ud over den dybe Dal; en Vogn hørte forbi, der vare fer i den, de fire sob den femte tænkte paa sin nye Sommer-Frakke, der maatte klæde ham, den sjette boiede sig hen over Kudsten og spurgte, om der var noget Mærkeligt ved den Steenhob. "Nei," sagde Karlen, "det er en Steenhob, men Træerne der ere mærkelige!" — "Fortæl mig!" — "Ja, de ere hoist mærkelige! seer han, naar om Vinteren Sneen ligger hoit og Alt gaaer ud i Eet, saa ere de Træer mig et Mærke, at jeg kan holde efter dem og ikke kjøre i Søen; see derved ere de mærkelige!" — og saa hørte han. Nu kom en Maler, hans Die funklede, han sagde ikke et Ord, han fløjtede, Nattergalene sang, den ene hoiere end den anden. "Halts Maul!" udbrød han og noterede nu nok saa noiagtig alle Farver og Tinter: "Blaat, Lilla, Mørke-

brunt!“ Det vilde blive et hørligt Maleri! Han opfattede det, som Speilet opfatter Billedet, og imidler-
tid sloitede han en Marsch af Rosini. Den sidste som
kom, var en fattig Pige, hun hvilede sig ved Kjæm-
pegraven, satte sin Byrde, det smukke, blege Ansigt
hældede sig lyttende mod Skoven, hendes Mine funk-
lede da hun saae mod Himsen ud over Havet, Hæn-
derne foldede sig, jeg troer hun læste sit „Fader
vor.“ Selv begreb hun ikke den Felelse, som gjen-
nemstrommede hende, men jeg veed, at gjennem Aar
vil mangen Gang dette Minut, med Naturen rundtom,
langt fjaernere, ja mere tro, end da Maleren ned-
skrev den med bestemte Farver, staae i hendes Erin-
dring. Mine Straaler fulgte hende, til Dagskjæret
kyssede hendes Pande!“

Ottende Aften.

Da var der tunge Skyer paa Himlen, Maanen kom
 slet ikke frem, jeg stod dobbelt eensom paa mit lille
 Kammer og saae ud i Luften, hvorfra den skulde skinne.
 Min Tanke flei saavidt omkring, op til den store Ven,
 som saa smukt hver Aften fortalte mig Historier, viste
 mig Billeder. Ja, hvad har ikke han oplevet! Han
 seiledes over Syndlodens Vand og smilte ned til
 Arken, som nu ned til mig, og bragte Trost om en
 ny Verden, der vilde fremblomstre. Da Israels Folk
 stod grædende ved Babylons Floder, skuede han vee-
 modig mellem Pilene, hvor Harperne hang. Da
 Romeo steg op paa Balkonen, og Kjaerlighedslyset
 gif, som en Cherubs Tanke fra Jorden, stod den runde
 Maane halv skjult mellem de sorte Cypresser i den
 gjennemsigte Luft. Han har seet Helten paa St.
 Helena, naar han fra den eensomme Klippe skuede ud
 over Verdenshavet, mens store Tanker rorte sig i
 hans Bryst. Ja, hvad kan ikke Maanen fortælle!
 Verdenslivet er et Eventyr for ham. Jaften seer jeg

Dig ikke, gamle Ven! kan intet Billed tegne til Erindrинг om Dit Besøg! — og som jeg drømmende saae op i Skyerne, lyste det der; det var en Straale fra Maanen, men den slukkedes igjen, sorte Skyer glede forbi, men det var dog en Hilsen, en venlig Aften-Hilsen, Maanen bragte mig.

Niende Aften.

Det var igjen klar Luft; flere Aftener vare gaaet, den var i første Nvarteer; jeg sit igjen Ideen til en Skizze, — her hvad Maanen fortalte.

„Jeg fulgte Polarfuglen og den svømmende Hval til Grønlands Østkyst; nogene Fjelde med Jis og Skyer omslutte en Dal, hvor Bidie og Blaabærlyng stod i rigt Flor; den duftende Lychnis udbredte fod Duft; mit Lys var mat; min Skive bleg som Alakandens Blade, der drev i Uger paa Bandet, revet los fra sin Stængel; Nordlyskskronen brændte, dens Ring var bred og Straalerne fra denne gif, som hvirvlende Ildsoiler henover hele Himlen og spillede i Grønt og Rødt. De Omkringboende samledes til Dands og Lyftighed, men undrende saae de ei paa den for dem vante Pragt: „Lad de Dodes Sjæle kun spille Bold med Hvalrossens Hoved!“ tænkte de efter deres Tro og havde kun Tanke og Die for Sangen og Dandsen. Midt i Kredsen stod, uden Pels, Grønlænderen med sin Hoandtromme og istemte en Sang om Sælhunde-

Fangsten og Choret svarede med et „Eia, eia, a!“ og hoppede i deres hvide Peltse rundt i Kreds, det saae ud som et Bjorne-Bal; Dine og Hoved gjorde de dristigste Bevægelser. Nu begyndte Net og Dom. De, som vare Uvenner, traadte op, og den Fornærmede improviserede sin Modstanders Feil, hjælt og spottende, og Alt under Dands til Trommen, den Anklagede svarede ligesaa snildt, mens Forsamlingen lo og domte dem imellem. Fra Fjeldene lod Bulder, Isibræerne falvede, de store, styrrende Masser oplostes i Faldet til Stov, det var en gronlandst, deiligt Sommernat. Hundrede Skridt derfra, under det aabne Skindtelt laae en Syg, Livet gif endnu gjennem hans varme Blod, men han maatte dog døe, thi han troede det, og de troede det Alle rundt om ham, derfor syede hans Kone allerede Skindbetrækket fast om ham for siden ei at berøre den Dode, og hun spurgte: „vil Du begraves paa Fjeldet i den faste Sne? Jeg skal pynte Stedet med Din Kajak og med Dine Pile! Angekokken skal dandse hen over den! eller vil Du heller sænkes i Havet!“ — „I Havet!“ hvidskede han og nikkede med et veemodigt Smil. „Der er et luunt Sommertelt!“ sagde Konen, „der springe tusinde Sælhunde, der sover Hvalrossen ved Din Hod, og Jagten der er sikker og lystig!“ Og Bornene rev hylende det udspændte Skind fra Binduet, at den Døende

kunde føres til Havet, det svulmende Hav, der gav
ham Næring i Livet, nu Hvile i Døden. Gravmonu-
mentet blev de svommende Fisfjelde, der verle Nat og
Dag. Sælhunden slumrer paa Fisstykket; Stormfuglen
flyver hen derover.“

Tiende Aften.

„Jeg kendte en gammel Jomfru,” sagde Maanen, „hun gik hver Vinter i en guul Atlaskes Pelts, den var altid ny, den var altid hendes eneste Mode; hver Sommer bar hun den samme Straahat, og jeg troer den samme blaagraa Kjole. Kun til en gammel Veninde, tvers over Gaden, gik hun; men i de sidste Aar gjorde hun det ikke, thi Veninden var død. Ensom puslede min gamle Jomfru indenfor Binduet, hvor der hele Sommeren stod smukke Blomster og om Vinteren deiligt Karpe paa en Top af Hattefilt. I den sidste Maaned sad hun ikke meer ved Binduet, men hun levede endnu, vidste jeg nok, thi jeg havde ikke seet hende gjøre den store Reise, som hun og Veninden saa tidt talte om. „Ja,” sagde hun da, „naar jeg engang doer, vil jeg komme til at reise meget mere end i hele mit Liv; sex Mile herfra er Familiens Begravelse, der skal jeg føres hen, der skal jeg sove hos de Andre af min Slægt.“ Igaar Nat holdt der en Bogn udenfor Huset, de var en Kiste ud. da vidste jeg, at hun var død; de lagde Halm om Ki-

sten og hørte afsted. Dersov den stille, gamle Tomfru, som i det sidste Aar ikke havde været udenfor Huset; og Vognen ruslede ud af Byen, ræst, som var det til en Lyfttour. Paa Landeveien selv gik det endnu ræstere; Karlen skottede nogle Gange tilbage, jeg troer at han var bange for at see hende sidde i den gule Atlaßes Pelts, der bag paa Kisten; derfor slog han saa ubetænksomt paa Hestene, holdt dem saa stramt, at de stummede i Bidet; de vare unge og raske, en Hare foer over Beien, og de løb løbst. Den stille, gamle Tomfru, som Aar ud og ind kun havde bevæget sig langsomt i Cirkelgang der hjemme, foer nu, som død, over Stok og Steen paa den aabne Landevei. Kisten, der var omvunden med Matter, hoppede af og laa paa Beien, medens Heste, Karl og Vogn jog afsted i vild Flugt. Lærken sloi syngende op fra Marken, quiddrede sin Morgensang over Kisten, satte sig paa den og pilledede med Nebbet i Matten, som om den vilde sonderevive Puppen. Lærken steg igjen syngende i Beiret, og jeg drog mig bort bag de rode Morgensther."

Ellevte Aften.

„Der var en Bryllups Fest!“ fortalte Maanen. „Sange blene sjungne, Skaaler udbragte, Alt var rigt og prægtigt; Gjæsterne toge bort, det var over Midnat; Modrene lysede Brudgom og Brud; jeg saae disse ene, men Gardinerne vare næsten heelt trukne for; Lampen belyste det hyggelige Værelse. „Gud skee Lov, de ere borte!“ sagde han og lysede hendes Hænder og Læber; hun smilede og græd, hvilede ved hans Bryst, hævende, som Loftusblomsten hviler paa de strømende Vandet; og de talte bløde, livsalige Ord. „Sov godt!“ udbrød han, og hun drog Binduets Gardiner tilfide. „Hvor deiligt dog Maanen stinner!“ sagde hun, „see hvor stille, hvor klart!“ og hun slukkede Lampen, der blev mørkt i det hyggelige Kammer, og dog straalede mit Lys, som hans Dine straalede. Lovindelighed, lys du Digerens Harpe, naar han synger om Livets Mysterier!

Tolvte Aften.

„Jeg vil give dig et Billede af Pompeji,” sagde Maanen, „jeg var ved Forstaden, Gravgaden, som den kaldes, hvor de skjonne Monumenter staae, hvor engang de jublende Ynglinger, med Roser om Panden, dansede med de skjonne Sostre til Laas; nu var her Dødens Stilhed; tydste Soldater i neapolitanisk Sold holdt Vagt og spillede Kort og Terninger; en Skare Tremmede fra hin Side Bjergene, vandrede ind i Byen, ledsgade af Vagt; i mit fuldklare Lys vilde de se den fra Graven opstegne By, og jeg viste dem Bognhjulenes Spoer i de med brede Lava-Fliser brolagte Gader, jeg viste dem Navnene paa Dørene og de endnu udhængende Skildter; de saae i de smaa Gaarde Basinet til Springvandene, smykket med Muslinger og Conchylier; men ingen Vandstraale sprang, ingen Sange gjenlod fra de rigtmalede Kammere, hvor Hundten af Metal vogtede Doren. Det var de Dodes Stad, fun Vesuv tordnede endnu sin evige Hymne, hvori de enkelte Vers af Menneskeheden kaldes et nyt Udbrud. Vi gik til Venus-Templet; af Marmor er det

reist, skinnende hvidt, med sit Hsialter foran den brede Trappe, og med friske Grædepile stadt frem mellem Soilerne; Lusten var saa gjennemsiglig og blaa, og til Baggrund stod det kulsorte Besuv, hvor Ilden steg, som Piniens Stamme; den belyste Negsky laa i Nat-tens Stilhed, som Piniens Krone, men blodig rod. Mellem Selffabet var en Sangerinde, en sand og stor, jeg har seet hende hyllet i Europas første Stæder; da de nærmede sig det tragiske Theater, satte de sig Alle paa Amphitheatrets Steentrappe, der blev igjen en lille Plet opfylldt, som for Aartusinder siden. Scenen stod der jo endnu som for med de murede Cou-lisser, de to Buer i Baggrunden, gjennem hvilke man seer samme Decoration, som i huin Tid, Naturen selv: Bjergene mellem Sorento og Amalsfi. Sangerinden steg for Spog op paa Oldtidens Scene og sang; Stedet inspirerede hende, jeg maatte tænke paa Alra-biens vilde Hest, naar den fnyser, reiser Mankens og jager afsted, det var den samme Lethed og Sifferhed; jeg maatte tænke paa den lidende Moder under Gol-gathas Kors, det var denne folte, dybe Smerte. Og rundt om lod igjen, som for tusinde Aar siden, Bis-falds Jubel og Klap: „Lykkelige! himmelft Begavede!“ jubledе de Alle. Tre Minuter efter var Scenen tom, Alle borte, ingen Toner hørtes meer; Selffabet var vandret bort, men Ruinerne stode endnu, uforandrede.

som de endnu om Aarhundreder ville staae, og Ingen
veed om Dieblifikets Bisald her, om den ssjenne San-
gerske, om hendes Toner og Smil, glemt og forbi, selv
for mig er denne Stund et forsvundet Minde."

Trettende Aften.

„Jeg lignede ind ad vinduet til en Redacteur,” sagde Maanen, „det var et Sted i Tydskland. Her vare gode Meubler, mange Bøger og et Chaos af Bladé. Der var flere unge Mænd derinde; Redacteuren selv stod ved Pulten, to smaa Bøger, begge af unge Forfattere, skalde anmeldes! — „Den ene er sendt mig,” sagde han, „jeg har ikke læst den endnu, men den er smukt udstyret, hvad siger De om Indholdet?” — „O!” sagde Gen, det var selv en Digter, „den er meget god, lidt udtværet, men Herre Gud, det er en ung Mand, Versene kunde vel ogsaa være lidt bedre! Tankerne ere meget funde, det er jo rigtig nok disse almindelige Tanker! men hvad skal man sige? altid finder man ikke paa noget Nyt. De kan gjerne rose ham! jeg troer rigtignok aldrig, der bliver noget Stort af ham som Digter. Men han har Læsning, er en udmærket Orientalist, dommer selv meget fundt. Det er ham, som skrev den smukke Anmeldelse af mine

„Phantasier over det huuslige Liv.“ Man bør være mild mod en ung Mand.““

„Men det er jo et reent Afsen!““ sagde en anden Herr i Stuen. „Intet er værre i Poesien end Middelmaadighed, og høiere stiger han ikke!““

„Stakkels Fyr!““ sagde en Tredie, „og Tan-ten er dog saa lykkelig ved ham. Det er hende, Hr. Nedacteur, som har samlet saa mange Subscribenter til Deres sidste Oversættelse — —““

„Den gode Kone! ja, jeg har ganske fort anmeldt Bogen. Umiskjendelig Talent! en velkommen Gave! En Blomst i Poesiens Have; godt udstyret, o. s. v. Men den anden Bog! han vil nok have jeg skal kjøbe den! — Jeg hører den bliver roest! Genie har han! troer De ikke?““

„Ja det skrige jo Alle paa,““ sagde Digteren, „men det falder lidt vildt! Commateringen er især ge-nial!““

„Han kan have godt af at hegles igjennem, cergres lidt, ellers faaer han for store Tanker om sig selv!““

„Men det er ubilligt!““ udbød en Fjerde, „lad os ikke ruge over Smaafæilene, men glæde os ved det Gode, og her er meget! han stikker dem dog Allesammen!““

„Gud bevar' os! naar han er saadant et ægte Billedbog uden Billeder.

Genie, saa kan han vel nok holde den skarpe Lud ud! der er Nok, som privat rose ham! lad os bare ikke gjøre ham gal!""

„Umiskjendeligt Talent!"" skrev Nedacteuren, „de sedvanlige Skjedeslossheder; at han ogsaa kan skrive uheldige Vers, seer man Pagina sem og tyve, hvor der findes to Hiater. Studium af de Gamle anbefa-les o. s. v.""— „Jeg gif bort," sagde Maanen, „tittede gjennem vinduet ind i Tantens Huus, der sad den hædrede Digter, den tamme, hyldet af alle de indbudne Gjæster, og var lykkelig."

„Jeg søgte den anden Digter, den vilde; han var ogsaa i stort Selskab hos en Beskytter, hvor man talte om den anden Digtters Bog — „jeg skal ogsaa læse Deres!"" sagde Mæcenas, „men ørlig talt, De veed, jeg aldrig siger Dem uden hvad jeg mener, jeg venter ikke stort af den. De er mig for vild! for phantastisk — men jeg erkjender det, som Menneske er De høist respektabel!"" En ung Pige sad i en Krog og læste i en Bog:

— I Dyndet skal Snillets Glorie,
Men Hverdags Donten mod Sky —!
„Det er en gammel Historie,
Dog bliver den altid ny!" —

Fjortende Aften

Maanen fortalte: „Der ligger to Bonderhuse ved Skovveien; Døren er lav, vinduerne sidde op og ned, men rundt om dem voxe Burkethorn og Berberisser, Taget er mosset og begroet med gule Blomster og Hunslog; der er fun Grønkaal og Kartofler i den lille Have, men paa Gjærdet blomstrer en Hyld og under denne sad en lille Pige; hun fæstede sine brune Håne paa det gamle Egetræ mellem Husene. Dette Træ har en høi, visken Stamme, der er savet af foroven, og der har Storken bygget sin Nede; han stod der oppe og knebrede med Næbet. En lille Dreng kom ud, han stillede sig ved Pigen; det var Broder og Søster. „Hvad seer Du efter?“ spurgte han. — „Jeg seer paa Storken!“ sagde hun, „Nabokonen har sagt mig, at den næsten bringer os en lille Broder eller Søster; nu vil jeg passe paa, forat see dem, naar de komme!“ — „Storken bringer Ingen!“ sagde Drengen, „Du kan troe, Nabokonen har ogsaa fortalt mig det, men hun lo, da hun sagde det, og saa spurgte jeg hende, om hun turde sige: „ved Gud“ paa det! — det turde hun ikke,

og saa veed jeg nok, at det om Storken kun er Noget, man viser os Barn ind." — „Men hvorfra skulde da det lille Barn komme?" spurgte Pigen." — „Det kommer vor Herre med;" sagde Drengen, „Gud har det under sin Kjole, men ingen Mennesker kan see Gud, og derfor kan vi ikke see, han bringer det!" — I det samme lufte det i Hyldetræets Grene, Børnene foldede deres Hænder og saae paa hinanden: det var vist Gud, som kom med den Lille. — Og de holdt hinanden i Hænderne; Døren gik op til Huset; det var Nabokonen: „Kom nu ind," sagde hun, „see, hvad Storken har bragt; det er en lille Broder!" — Og Børnene nikkede; de vidste jo nok, han var kommet."

Femtende Aften.

"Jeg gled hen over Lyneborg-Hede," sagde Maanen, "der laae en eensom Hytte ved Beien; nogle nøgne Buske stode tæt ved den, og her sang en Nattergal, som havde forvildet sig. I Nattekulden maatte den dve; det var dens Svanesang, jeg hørte. Dagfjærer lyste, der kom en Caravane, udvandrende Bonderfamilier, som vilde til Bremen eller Hamborg, for med et Skib at naae Amerika, hvor Lykken, den drømte Lykke, skulde fremblomstre. Konerne bare deres mindste Born paa Ryggen, de større hoppede ved Siden; en ussel Hest trak paa en Karre enkelte Stykker Huusgeraad. Den kolde Wind bleste; derfor hylgede den lille Pige sig tætttere til Moderen, som saae op mod min runde astagende Skive og tænkte paa den bitte Nod, de led her hjemme, tænkte paa de tunge Skatter, der ikke kunde betales. Hendes Tanke var den hele Caravanes; det røde Dagfjær lyste dersor som Evangeliet om en Lykkens Sol, der igjen vilde opstaae; de hørte den doende Nattergal synge, den var ingen falsf Ph prophet, men en Lykkens Forkynder.

Vinden peeb, dens Sang forstod de ikke: „Seil
trygt over Havet! Den lange Overfart har Du jo
betalt med Alt, hvad Du eiede; fattig og hjælpeløs skal
Du betræde dit Canaans Land. Du maa sælge Dig
selv, din Kone og dine Bern. Dog længe lide I ikke!
Bag det brede, duftende Blad sidder Dødsjudinden;
hendes Velkomstlys aander dræbende Feber i dit Blod,
far hen! far hen over de svulmende Vand!“ — Og
Caravanen lyttede glad til Nattergalens Sang, thi
den bebudede Lykke. Dagen lyste fra de lette Skyer;
Bonderfolk gif over Heden til Kirke; de fortærede
Øvinder med det tætte, hvide Lijn om Hovedet syntes
Skikkelse, stegne ud fra de gamle Malerier i Kir-
kerne; rundt om var kun den store, døde Omgivning,
den visne, brune Lyng, mørke, affvedne Plainer mellem
hvide Sandbanker. Øvinderne bare deres Psalmebog, og
vandrede mod Kirken. O, beder! beder for dem, som
vandre til Gravene, hünsides de svulmende Vand!

Sextende Aften.

„Jeg kjender en Pulcinella,” sagde Maanen, „Publicum jubler, naar det seer ham; enhver Bevægelse hos ham bliver comisk, bringer Huset til at sfoggerlee, og dog er intet heraf beregnet, det er hans Eindommelighed. Da han var lille og tumlede sig med de andre Drenge, allerede da var han en Pulcinella, Naturen havde gjort ham dertil, givet ham een Pukkel paa Nyggen og een paa Brystet; det Indre derimod, det Sjælelige, ja det var riigt udstyret; Ingen sik en dybere Følelse, en sterkere Elasticitet i Alanden, end han. Theatret var hans Idealverden. Havde han været slank og velskabt, da var han paa enhver Scene blevet den første Tragifer; det Heroiske, det Store opfyldte hans Sjæl, og dog maatte han blive Pulcinella. Selv hans Smerte, hans Melancholi forsøgede den comiske Torhed i det skarpttegnede Ansigt, og vakte Latter hos et taknemligt Publicum, der beklappede deres Yndsiug. Den nydelige Columbine var ham venlig og god, men vilde dog helst gifte sig med Arlechino; det var jo blevet altfor comisk i Virke-

ligheden, om „Skønheden og Dyret“ forenedes. Naar Pulcinella var meest mismodig, var hun den Eneste, der kunde faae ham til at smile, ja stoggerlee; forst var hun melancholisk med ham, saa lidt roligere, men tilsidst opfyldt af Spøg. „Jeg veed nok, hvad De feiler!“ sagde hun, „ja det er denne Kjærlighed!“ — og saa maatte han lee. „Jeg og Kjærlighed!“ udbrod han, „det vilde tage sig lyftigt ud! hvor Publicum vilde applaudere!“ — „Det er Kjærlighed,“ vedblev hun, og tilfoede med comisk Pathos: „Det er mig, De elsker!“ — Ja, sligt tor man nok sige der, hvor man veed, at Kjærligheden ikke er! og Pulcinella sprang høit i Veiret af Latter; nu var Melancholien borte. Og dog havde hun talt Sandhed, han elskede hende, elskede hende høit, som han elskede det Ophoiede og Store i Kunsten. Paa hendes Bryllupsdag blev han den lyftigste Figur, men om Matten græd han; havde Publicum seet det fordreiede Ansigt, da havde det klappet. — I disse Dage er Columbine dod; Begravelsesdagen blev Arlechino fritaget for at vise sig paa Bræderne; han var jo en bedrøvet Enkemand. Directeuren maatte give noget ret lyftigt, for at Publicum ikke skulde savne formeget den smukke Columbine og den lette Arlechino; altsaa maatte Pulcinella være dobbelt lyftigt; han dansede og sprang med Fortvivelse i sit Hjerte, og der blev klappet og jublet:

„bravo, bravissimo! „Pulcinella kaldtes frem; o, han var ubetalelig! — — Igaar Nat, efter Forestillingen, vandrede det lille Utydste ene ud af Byen, hen til den eensomme Kirkegaard. Blomsterkranzen var alt visnet paa Columbines Grav; der satte han sig; det var til at male; Haanden under Kinden, Dinene mod mig; det var som et Monument, en Pulcinella paa Graven, eiendommelig og comisst. Havde Publicum seet sin Yndsing, det havde applauderet: bravo, Pulcinella, bravo, bravissimo!“

Syttende Aften.

Hør hvad Maanen fortalte: „Jeg har seet Cadetten blive Officer og første Gang iføre sig sin prægtige Uniform, jeg har seet den unge Pige i sin Balstads, Hyrstens unge Brud lykkelig ved sin Festdragt, men Ingens Lyksalighed kan lignes med den, jeg saae iasten hos et Barn, en lille fireaars Pige; hun havde faaet en ny blaue Kjole, en ny rosenred Hat; Stadsen var netop paa, og de raabte Alle paa Lys, thi Maanens Straale gjennem Binduet var for ringe, der maatte anderledes lyses op. Der stod den lille Pige stiv som en Dukke, Armene øengsteligt ud fra Kjolen, Fingrene vidt spilede fra hverandre, o! hvor hendes Fine, hendes hele Aasyn straaledes af Lyksalighed. „Imorgen skal du komme paa Gaden!“ sagde Moderen, og den Lille saae op mod sin Hat, saae ned mod sin Kjole og smilende lykkelig: „Moder!“ sagde hun, „hvad mon Hundene tænke, naar de see mig i den Stads!“

Attende Aften.

„Jeg har,” sagde Maanen, „fortalt dig om Pompeji, dette Liig af en Stad, sijlet frem i de levende Stæders Række, jeg hænder en anden, een endnu mere følsom, den er ikke et Liig, men Spogelset af en Stad — Overalt hvor Vandspringet pladser i Marmorkummen, synes jeg at høre Eventyret om den svommende Stad. Ja, Vandstraalen maa fortælle om den! Strandens Bolger synge om den! Over Havets Flade svæver tidt en Taage, den er Enkesløret: Havets Brudgom er død, hans Slot og Stad er nu Mausoleet! Hænder Du denne By? Aldrig hørte den Vognhjulets Rullen eller Hestens Hovslag i sine Gader, der svommer Fisken og spogelsagtigt flyver den sorte Gondol henover det gronne Vand. Jeg vil” — vedblev Maanen — „vise Dig Byens Forum, Byens største Plads, og Du troer at være i Eventyrenes Stad; Græsset vorer mellem de brede Hiser, og i Dagningen flagre der tusinde tamme Duer rundt om det fritstaaende høie Taarn. Fra de tre Sider er du omgivet af Buegange. Tyrken med sin lange Pipe, sidder stille derinde, den smukke Græferdreng hælder sig til Soilen og seer paa de opreiste Trophær: de høie Stænger, Mindet om den gamle

Magt. Flagene hænge som Sørgesflor; en Pige
 hviler sig der, de tunge Spande med Vand har
 hun sat ned, Naget, hvori hun bærer dem, ligger
 over hendes Skuldre, hun stotter sig ved Seiersstan-
 gen. Det er intet Feeslot, men en Kirke, Du seer
 foran Dig! de forgylte Kupler, de gyldne Kugler
 rundt om straale i mit Lys; de prægtige Malmheste
 deroppe have gjort Reiser som Malmhesten i Even-
 tyret, de have reist herhid, bort hersfra og igjen til-
 bage. Seer du den brogede Pragt i Muren og paa
 Rudeerne? Det er, som om Geniet havde fejet et Barns
 Billie med at udsmykke dette fælsomme Tempel.
 Seer du paa Soilen den bevingede Løve? Gulvet
 skinner endnu, men Vingen er bunden, Løven er død,
 thi Havets Konge er død, der er tomt i de store
 Haller, og hvor for de kostelige Billeder hang,
 skinner nu den negne Muur frem. Lazaronen sover
 under Buen, hvis Gulv eengang fun den høie Adel
 turde betræde. Fra de dybe Brønde, eller er det fra
 Blykamrene nær Sukkens Bro, lyder et Suk, som den-
 gang Tombourinen lød paa de brogede Gondoler, da
 Bruderingen sloi fra den glimrende Bucentauro til Adria,
 Havets Dronning. Adria, svob dig i Taage! lad Enkesø-
 ret dække dit Bryst, hæng det over din Brudgoms Mau-
 soleum: det marmorbyggede, spogelseagtige Benedig!" —

Nittende Aften.

„Jeg saae ned paa et stort Theater,” sagde Maanen, „det hele Huus var opfyldt med Tilskuere; thi en ny Skuespiller debutterede; min Straale gleed hen over det lille vindue i Muren, et sminket Ansigt trykkede Panden op mod Ruden: det var Aftens Helt. Det ridderlige Skæg krusede sig om Hagen, men der var Taarer i Mandens Nine, thi han var udpebet, udpebet med Grund. Stakkels Fyr! men Stakkelen kan ikke taales i Kunstens Rige. Han følte dybt og elskede Kunsten med Begeistring, men den elskede ikke ham. — — Regisseurens Klokke ringede; — hjælt og modigt, stod der i Rollen, træder Helten frem, — frem skulde han for et Publicum, hvem han var til latter. — — Da Stykket var endt, saae jeg en Mand indsvøbt i Kappen, snige sig ned af Trappen; det var ham, Aftens knuste Ridder; Massinkarlene hvidskede til hinanden; jeg fulgte Synderen op paa hans Kammer i Hjemmet. Hænge sig er en uskjøn Død og Gift har man ikke altid ved Haanden. Jeg veed han tænkte paa begge Dele. Jeg saae, han speilede det blege Ansigt, lufkede

halvt Dinene, for at see om han var smuk, som Lüg.
Mennesket kan være høist ulykkelig, og dog høist affec-
teert. Han tænkte paa Doden, paa Selvmord, jeg
troer, han begræd sig selv, — han græd dybt, og naar
man ret har grædt ud, da dræber man sig ikke. Et
heelt Aar er gaaet siden den Tid. Der var Comedie,
men paa et lille Theater, det var en fattig, omreisende
Trop; jeg saae igien det bekjendte Ansigt, de sminkede
Kinder, det krusede Skjæg. Han saae igien op mod
mig, smilede — og alligevel var han pebet ud, netop
for et Minut siden, pebet paa et usselt Theater, pe-
bet af et usselt Publicum! — I denne Aften kjørte
der en fattig Lüggogn ud af Byens Port, ikke en Ene-
ste fulgte. Det var en Selvmorder, vor sminkede, ud-
pebne Helt. Kudsten, som kjørte, var den eneste Led-
sager, ingen fulgte, ingen uden Maanen. I Krogen
ved Kirkegaardsmuren er Selvmorderen lagt, der vil
Nelderne snart stÿde op, der vil Graverkarlen henfaste
Tjorne og Ukrud fra de Andres Grave.

Tyvende Aften.

„Fra Rom kommer jeg!“ sagde Maanen, „der, midt i Staden paa en af de syv Hoie ligger Keiserborgens Ruiner; det vilde Figentræ voxer i Murens Revne og dækker Nogenheden med sit brede, graagrønne Blad; mellem Gruushoben træder Eselet paa den grønne Laurbærhæk og glæder sig ved den golde Tidsel. Herfra, hvor eengang Roms Drne sloi ud: kom, saae og seirede, er nu Indgangen gjennem et lille fattigt Huus, klinet af Leer mellem to sonderbrudte Marmor kolonner; Viinranken hænger som en Sorgeguiirlande hen over det sjæve Bindue. En gammel Kone med sin lille Datterdatter boe derinde, de hersste nu i Keiserborgen og vise her den Fremmede de sjunkne Skatte. Af den rige Thronsal er kun en nogen Væg, den sorte Cypres peger med sin lange Skygge paa det Sted, hvor Thronen stod. Jorden ligger alenhoit over det sonderbrudte Gulv, den lille Pige, nu Keiserborgens Datter, sidder tidt der paa sin Skam mel, naar Aftenklokkerne ringe. Nøglehullet i Doren tæt derved falder hun sin Balcon, gjennem det kan hun

see ud over det halve Rom, ud til Peterskirvens
mægtige Kuppel. Stille, som altid, var der denne
Aften, og nedenfor, i mit fuldklare Lys, kom den lille
Pige. Paa sit Hoved var hun en antikformet Leer-
krukke med Vand, hun havde bare Fodder, det korte
Skjort og de smaa Særkerner vare itu, jeg kyssede
Barnets fine, runde Skuldre, de sorte Dine og det
mørke, glindsende Haar; hun steeg op af Husets Trappe,
den var steil, dannet af Muurbrokke og en sonderbrndt
Capitæl. De brogetsarvede Fjørbeen, foer sky forbi
ved hendes Fodder, men hun forskräckedes ikke, alle-
rede hævede hun Haanden for at ringe paa Doren,
der hang en Haresfod i et Seglgarnsbaand, det er nu
Klokkestrengen paa Keisernes Borg. Hun standede et
Dieblk, hvad tænkte hun paa: maaskee paa det smukke
Jesubarn, klædt i Sølv og Guld, dernede i Capellet,
hvor Solvlamperne straalede, hvor hendes smaa Ven-
inder istemte Sangen, den hun ogsaa hændte; jeg
veed det ikke! hun gjorde igjen en Bevægelse, og
snublede, Leerkrucken faldt fra hendes Hoved og slo-
ges itu paa den riflede Marmorflise. Hun brast i
Graad, Keiserborgens deilige Datter græd over den
fattige, sonderbrudte Leerkrukke; med bare Fodder stod
hun og græd, turde ikke trække i Seglgarnsbaendet,
Keiserborgens Klokkestreng.“

